

Sygn. akt I ACz 1926/15

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2015 roku

Sąd Apelacyjny w Krakowie, Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSA Jan Kremer (spr.)

Sędziowie: SSA Teresa Rak

SSA Jerzy Bess

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2015 roku w Krakowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa P. K.

przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 25 maja 2015 roku, sygn. akt I C 1685/13

postanawia:

- 1. zmienić zaskarżone postanowienie w ten sposób, że odrzucić pozew w części dotyczącej roszczenia wynikającego z twierdzenia powoda, że kazano mu rozbierać się do naga w monitorowanych pomieszczeniach w Zakładzie Karnym w T.;**
- 2. oddalić zażalenie w pozostałym zakresie;**
- 3. pozostawić Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym sprawę.**

SSA Teresa Rak SSA Jan Kremer SSA Jerzy Bess

Sygn. akt I ACz 1926/15

UZASADNIENIE

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 25 lutego 2015 r., Sygn. akt I C 1685/13 Sąd Okręgowy w Krakowie w punkcie 1 odrzucił pozew P. K. skierowany przeciwko Skarbowi Państwa – Dyrektorowi Okręgowego Inspektoratu Służby Więziennej w K. odrzucić pozew w części dotyczącej roszczenia wynikającego z twierdzenia powoda, że kazano mu rozbierać się do naga w monitorowanych pomieszczeniach.

W uzasadnieniu wskazał, że w niniejszej sprawie powód w pozwie z dnia 13 września 2013 r. domagał się od strony pozwanej zapłaty zadośćuczynienia. Jedną z okoliczności podnoszonych przez powoda jest, że kazano mu rozbierać się do naga w monitorowanych pomieszczeniach w Zakładzie Karnym w T.. Wcześniej jednakże przed Sądem Okręgowym w T. pod sygn. akt I C 883/13 toczyło się postępowanie pomiędzy tymi samymi stronami zgłoszone przez powoda w

ramach postępowania I C 883/13 roszczenie dotyczyło żądania zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych. Jedną z podnoszonych okoliczności było to, że kazano powodowi rozbierać się do naga w monitorowanych pomieszczeniach w Zakładzie Karnym w T.. Postępowanie I C 883/13 zakończyło się wydaniem przez Sąd Okręgowy w T. wyroku w dniu 14 stycznia 2015 r. W ocenie Sądu I instancji, wobec tego, że wyrok w sprawie I C 883/13 jest prawomocny, uzasadnia to częściowe odrzucenie pozwu w niniejszej sprawie na zasadzie art. 199 k.p.c.

Zażalenie na powyższe postanowienie wniósł powód, domagając się jego uchylenia i przekazania sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, zasądzenia od strony pozwanej kosztów postępowania zażaleniowego oraz przyznanie na rzecz pełnomocnika powoda z urzędu kosztów zastępstwa adwokackiego w postępowaniu zażaleniowym, bowiem koszty nie zostały uiszczone ani w całości ani w części.

Zaskarżonemu postanowieniu zarzucił naruszenie następujących przepisów postępowania:

1. art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. w zw. z art. 366 k.p.c. poprzez uznanie, że roszczenie wynikające z twierdzenia powoda, że kazano mu rozbierać się do naga w monitorowanych pomieszczeniach jest tożsame z jednym roszczeń zgłoszonych w prawomocnie zakończonym postępowaniu I C 881/13, podczas gdy taka tożsamość roszczeń nie zachodzi;
2. art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 361 k.p.c. poprzez wadliwe sporządzenie uzasadnienia polegające na lakonicznym jego sformułowaniu, które uniemożliwia kontrolę instancyjną.

W odpowiedzi na zażalenie strona pozwana wniosła o oddalenie zażalenia i zasądzenie od powoda kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zażalenie odniosło częściowy skutek.

Zgodnie z art. 199 § 1 pkt 2 k.p.c. sąd odrzuci pozew, jeżeli o to samo roszczenie pomiędzy tymi samymi stronami sprawa jest w toku albo została już prawomocnie osądzona. W niniejszej sprawie rozważenia wymaga, czy wystąpił stan zawisłości sporu (*lis pendens*), z którym mamy do czynienia wówczas, gdy występuje tożsamość stron oraz tożsamość roszczenia. Tożsamość roszczenia zachodzi, gdy identyczne są przedmiot i podstawa sporu. Wobec tego dla przyjęcia, że pozew późniejszy wniesiony został w warunkach zawisłości sporu, musi wystąpić tożsamość żądań zawartych w obu pozwach i ich podstawa, a także tożsamość okoliczności faktycznych uzasadniających żądanie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 1971 r., II CZ 59/71, OSNC 1971, Nr 12, poz. 226, dnia 9 stycznia 1974 r., I CZ 144/73, Lex nr 7375; z dnia 19 kwietnia 1999 r., III CKN 143/99, Lex nr 523569).

W sprawie niniejszej nie budzi wątpliwości tożsamość stron, podnoszony jest natomiast zarzut co do tożsamości roszczeń. W tej ostatniej kwestii powód w niniejszej sprawie dochodzi roszczenia odszkodowawczego (zadośćuczynienia) od Skarbu Państwa, z tytułu naruszenia dóbr osobistych zarzucając w pozwie jednostce organizacyjnej Skarbu Państwa (*statio fisci*) Okręgowemu Inspektoratowi Służby Więziennej w K. naruszenie dóbr osobistych powoda, między innymi w ten sposób, że nakazywano powodowi rozbieranie się w monitorowanych pomieszczeniach do naga podczas jego osadzenia w 2013 r. w Areszcie Śledczym w K. oraz w Zakładzie Karnym w T. (k. 3 akt). Tymczasem w sprawie sygn. akt I C 883/13 powód żądał m in. zapłaty zadośćuczynienia z tytułu naruszenia przez stronę pozwaną jego dóbr osobistych od dnia 5 lipca 2013 r. w ten sposób, że w Zakładzie Karnym w T. nakazywano powodowi rozbieranie się do naga w monitorowanych pomieszczeniach podczas kontroli osobistej (k. 2 akt I C 883/13). W obu postępowaniach z twierdzeń powoda wynika, że przebywał on w Zakładzie Karnym w T. od 5 lipca 2013 r. Z powyższego wynika, że tożsamość roszczenia powoda w obydwu sprawach w zakresie dotyczącym nakazania powodowi rozbierania się do naga w monitorowanych pomieszczeniach jest zachowana jedynie częściowo tj. w zakresie dotyczącym naruszenia dóbr osobistych powoda w ten sposób, że nakazywano powodowi rozbieranie się do naga w monitorowanych pomieszczeniach podczas jego osadzenia w Zakładzie Karnym w T. w roku 2013 r., natomiast nie ma tożsamości roszczeń w zakresie dotyczącym naruszenia dóbr osobistych powoda w ten sposób, że nakazywano powodowi rozbieranie się do naga w monitorowanych pomieszczeniach podczas jego osadzenia w

Areszcie Śledczym w K. w roku 2013 r. W tym ostatnim przypadku roszczenie zostało zgłoszone jedynie w niniejszej sprawie, nie zostało natomiast zgłoszone o prawomocnie osądzone w sprawie o sygn. I C 883/13. W konsekwencji uzasadnione jest odrzucenie pozwu w części dotyczącej roszczenia wynikającego z twierdzenia powoda, że kazano mu rozbierać się do naga w monitorowanych pomieszczeniach w Zakładzie Karnym w T.. Zgłoszone w niniejszej sprawie roszczenie wynikające z twierdzenia powoda, że kazano mu rozbierać się do naga w monitorowanych pomieszczeniach w Areszcie Śledczym w K. nie zostało prawomocnie osądzone w innym postępowaniu sądowym, zatem brak jest podstaw do odrzucenia pozwu w tym zakresie. Co prawda pełnomocnik powoda słusznie wywodzi w zażaleniu, że nie można wykluczyć sytuacji, w której powód dochodzi swoich praw w związku z naruszeniem jego dóbr osobistych w podobny sposób, lecz w innym czasie, to w niniejszej sprawie powód nie podał żadnych okoliczności, że działania strony pozwanej wobec powoda podczas jego osadzenia w Zakładzie karnym w T. dotyczyły innego okresu czasu niż w sprawie I C 883/13. Więcej, powód w obydwu postępowaniach stwierdził jedynie, że jego roszczenia wynikające z twierdzenia, że kazano mu rozbierać się do naga w monitorowanych pomieszczeniach w Zakładzie Karnym w T. dotyczą roku 2013 r., przy czym niesporne jest, że powód przebywał w tym miejscu od 5 lipca 2013 r.

Z uwagi na powyższe, Sąd Apelacyjny w punkcie 1 sentencji zmienił zaskarżone postanowienie na zasadzie art. 386 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. a w punkcie 2 sentencji na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalił zażalenie w pozostałym zakresie.

Wobec faktu, że postanowienie nie kończy postępowania w całości, Sąd Apelacyjny w punkcie 3 sentencji postanowił na podstawie art. art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. pozostawić Sądowi I instancji rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

SSA Teresa Rak SSA Jan Kremer SSA Jerzy Bess